UNIUNEA ASOCIATIILOR STUDENTILOR COMUNISTI
CENTRUL UNIVERSITAR TIMISOARA
CASA DE CULTURA A STUDENTILOR

P A R A D O X

Nr. 2

fanzin al Cenaclului de literatură
ştiinţifico-fantastică "H.G.WELLS"

- Martie, 1974 -

ARGUMENT PENTRU Nr.2
==========

Structurile unui cenaclu literar studenţesc suportă în mod obiectiv o continuă înoire.Astăzi,cei mai mulţi dintre fondatorii cenaclului nostru îşi continuă activitatea ca medici,ingineri şi profesori în cele mai diferite colţuri ale ţării.In acelaşi timp,locul lor l-au luat membri noi,la fel de entuziaşti şi de pasionaţi,care,într-un timp relativ scurt,şi-au ameliorat suficient calităţile,prefigurînd ipostazele deplinelor realizări de mîine.Iar numărul acesta al fanzinului este tocmai rodul acestei infuzii de tinereţe,căreia îi oferă în limitele sale modeste,spaţiul necesar debutului.

Menţionam în"Cuvîntul înainte" din primul număr că în concepţia noastră "fanzinul reprezintă un instrument de informare, menit să facă cunoscută producţia literară a cenaclului,să expună ideile membrilor săi referitoare la literatura ştiinţifico-fantastică,în special,şi la fenomenul S.F,în general".PARADOX nr.2,continuînd linia programatică a numărului 1 şi a suplimentului său,mărturiseşte dorinţa noastră de a promova cu mai multă consecvenţă această modalitate de afirmare a science-fiction-ului studenţesc timişorean.

MANOLITA DRAGOMIR-FILIMONESCU

CUVÎNT PENTRU UNII ŞI ALŢII

O A M E N I I

NU se cunosc încă bine.
Au început să scotocească universul.
Pe pămînt se pare nu mai e nimic spre dezgropare.
S-au închis în fier.
Ca eroii din poveste.
Au plecat şi caută mereu. Ca-ntr-o poveste.
Oameni, STRIGATE DE FIER aruncate în spaţiu, spre sus ori spre jos. Cine mai ştie.

A P E L U R I

Sîntem un mesaj al nu ştim cui spre nu ştim cine.
Dar iată că mai există şi ALŢII. Şi tot aşa nu mai au nimic de găsit în jurul lor.
Poate NU mai au loc,
Poate vin să se bucure cu noi.
NU SÎNTEM SINGURI în lumea de dincolo de lume.
SÎNT multe tărîmuri celelalte.
Cine ne caută?
In formă de i n i m ă .
In formă de u n g h i .
In formă de - n t r e b a r e .
Cine vine de departe?
Poate de aproape.
Noţiunile-şi vor schimba greutatea.
Vom găsi ALTE CUVINTE.

ÎNTÎI NE TREBUIE NIŞTE G Î N D U R I COMUNE. Pentru înţeleger.

Ne ascundem încă unii de alţii, şi doar ne ştim.

Cît însă ne vom ASCUNDE de cei cu-adevărat ALŢII.

Ce vor.

Şi ce vrem noi.

Acum ei ne-au găsit şi, p o a t e , se bucură.

Cum ne descifrează.

Ii vedem.

A C U M .

A I C I .

N-avem nici un SEMN COMUN.

Nici un cuvînt.

Ce-i acela C U V Î N T .

Nici un GÎND.

Căutarea ne e COMUNA.

Pentru început ar fi de-ajuns ca "Bine-aţi venit" al NOSTRU să fie "Bine v-am găsit" al LOR.

ÎNTÎI NE TREBUIE NIŞTE G Î N D U R I COMUNE. Pentru înţeleger.

Ne ascundem încă unii de alţii, şi doar ne ştim.

Cît însă ne vom ASCUNDE de cei cu-adevărat ALŢII.

Ce vor.

Şi ce vrem noi.

Acum ei ne-au găsit şi, p o a t e , se bucură.

Cum ne descifrează.

Ii vedem.

A C U M .

A I C I .

N-avem nici un SEMN COMUN.

Nici un cuvînt.

Ce-i acela C U V Î N T .

Nici un GÎND.

Căutarea ne e COMUNA.

Pentru început ar fi de-ajuns ca "Bine-aţi venit" al NOSTRU să fie "Bine v-am găsit" al LOR.

MIRCEA POPP

Intîmplare cu Agatha

Motto: Din dimineaţa aceea, Agatha începu
să se aprovizioneze cu detergenţi.

Trecuse de mult ora crimelor elegante, cînd Agatha se trezi.

Pipăind trupul centaurilor sculptaţi în lemnul scrinului de mahon, mîna ajunse la veioză. Se făcu lumină şi numaidecît casa se integră în limitele normalului: sisteme de siguranţă antifurt, case de bani false, draperii ascunzînd trape diabolice, complicate sisteme de reprimare a criticii literare şi de alungare a ziariştilor intraseră în stare alertă. Cu un căscat prelung, bătrîna îşi începea ziua de muncă... Un minut trecu în revistă suferinţele ultimelor victime ale romanelor ei, apoi îşi smulse trupul octogenar din căldura plapomei de mătase.

Ca stras de un fluid telepatic, majordomul trona deja în cadrul uşii.

– Un wisky! ... şi Agatha începu să rîdă încet pierdută în amintiri. De sigur, totul era absurd, totul... totul... La fel de absurd ca şi majordomul acesta mort, proţăpit în mijlocul uşii. Revedea cu nostalgie clipa cînd îşi dăduse, bietul de el, obştescul sfîrşit. Primul ei roman criminal... Ah, fusese primul ei roman criminal!... Iar majordomul se nimerise a-i fi primul cititor; tipul murise încă de la primele pagini de lectură... Murise de groază.

De atunci, poate dintr-un orgoliu exagerat sau poate fiindcă uitase pur şi simplu povestea, îl păstrase în slujbă; bineînţeles, cu aceeaşi retribuţie lunară...

Absorbită de gînduri, Agatha zdrobi ultima cărămidă aferentă programului ei nocturn de karaté. Privirea îi întîlni apoi oglinda; cu aceeaşi zilnic repetată stupoare constată că în ultimii ani întinerise prea mult şi că nu mai avea nici un rid mai de doamne-ajută pe obraz. Totuşi respira greu, marcată de efort. Îşi răzimă capul de rama rece a oglinzii... In tîmple nişte cai sălbatici, achiziţionaţi de curînd se voiau domoliţi de un fermier şchiop, cu barba albă... Şchiop şi cu barba albă, ca în ultimul ei roman.

Printr-o mişcare lentă din mînecile chimonoului, îşi şterse pîrîiaşele ce, pornind de pe frunte, luaseră vertiginos drumul spre mocheta vişinie a pardoselii. Brusc, un ţîrîit scurt îi atrase atenţia: aparatul de construcţie japonezo-americană de pe birou în-

trase în emisie. Pe ecran curbe multicolore indicau bursa cărţilor ei poliţiste pe diferite meridiane ale lumii. Din cînd în cînd programul era întrerupt de reclame pentru chewing-gum, băuturi cu nume exotice, amestecate cu poze cçlor de bărbaţi "bine", de femei îmbrăcate sumar sau... deloc.

Inchise aparatul scîrbită; vînzoleala cititorilor, reclama prea ţipătoare în jurul romanelor ei nu-i făcuse niciodată plăcere.

Tresări. Prin fereastra deschisă cineva aruncase un mic obiect metalic; pe tăblia biroului, după çîteva tatonări, şilingul se opri la rubrica juridică din Times. Intrigată, se aplecă puţin să privească afară: jos aştepta un ins, multiplicat de bălţile asfaltului; în cenuşiul indefinit al dimineţii semăna cu o algă marină clătinată de un curent aleatoriu.

Cu dexteritatea-i cunoscută, Agatha îi ţinti creştetul capului, în momentul în care printr-o rotire scurtă a corpului azvîrli scrumiera de bronz. Ciudat! Lovitura, deşi mortală, nu modifică nimic din pendularea inocentă a individului.

- Hei, tinere! N-ai murit?!

Glasul Agathei era cald, prietenos. Ii plăcea tipul. Faptul că nu murise din prima lovitură dovedea cu prisosinţă că avea un caracter ferm, hotărît.

- Mulţumesc, deocamdată, nu! Apropó: ce-aţi zice de-o vizită la domiciliu?

Agatha zîmbi; Ţeastă-tare mergea la sigur!

- Se aprobă! Numai vezi să te aduni din gura buldogilor de la intrare...

Nu trecuseră bine cîteva secunde şi Ţeastă-tare, aplecîndu-se ceremonios în faţa Agathei, închise în urma lui uşa dormitorului.

- Măi, tu ori eşti norocos de-a binelea, ori eşti dresor de meserie! se minună romanciera. Cuvintele ei defineau exact starea de infantilism lingvistic în care o ancorase venirea individului.

- In mod expres pot fi amîndouă, stimată doamnă - dar, mai ales, musafirul dumneavoastră.

- Pe scurt! ce vrei, tinere?

Agatha începuse să-şi revină; Ţeastă-tare nu părea să acorde un punctaj prea mare respectului faţă de persoana ei.

- Deocamdată un scaun, apoi...

- Uite ce se întîmplă: n-am chef de glume. Dacă nu vrei să probezi o pereche de cătuşe autohtone, e timpul să-ţi deşerţi sacul, dar... repede!

- Fie, doamnă! Pînă într-un anumit punct voi încerca să-mi fiu un biograf concis. Oricum, la spectacolul morţii mele, biletul de favoare vă este asigurat...

- Aiurelile astea sînt producţie proprie, domnule...?

- ... Puşkin. Aleksandr Sergheievici pentru amici.

- Sper că pe mine nu mă treci în rîndul...

- Nici o grijă! In regia ce-mi aparţine, locul dumneavoastră, deşi central, va fi perfect izolat de restul personajelor. Mă rog, chestie de optică...

Ghemuită în fotoliul de piele, Agatha simţi cum un fior rece începuse să-i facă numărătoarea vertebrelor. Domnul Puşkin semăna grozav cu un alienat mintal pregătind cine ştie ce ispravă. Hotărî, înţelept, să-l lase în apele lui.

- Ca o curiozitate vă pot spune, stimată doamnă, că începutul întîmplării la care ne vom referi, corelat cu timpul pămîntesc, corespunde exact cu data naşterii domnieivoastre. Ei bine, tocmai revenisem din etapa II (un fel de concediu de odihnă) şi-mi implantaseră în creer computerul de serviciu... Cearta a desrămat literalmente fayr-play-ul şedinţei la care asistam. Ca niciodată, discuţiile membrilor "Centrului de selectare a Inspiraţiei" deveniseră violente. Eram preşedinte: în ultima instanţă în capul meu se spărgeau toate rivalităţile dintre clanurile existente. In fond, care era problema?... Privirile cincentrate ale Agathei parcă deveniseră definitiv prizonierele unui pătrăţel minuscul din motivul cravatei de mătase terminată cu un nod italienesc. Ca să nu uit, doamnă - reluă vizitatorul - numărul de telefon al clinicii de psihiatrie condusă de profesorul Jefferson, la care vă gîndiţi atît de intens, se află în agendă: pagina a treia, vizavi cu reclama pentru cruci mortuare de ocazie.

- Mulţumesc, eu... nu... Agatha se bîlbîi incredibil, ca un puşti prins cu degetul în oala cu smîntînă. Tensiunea la care o adusese Puşkin îi crease o uşoară stare de somnolenţă.

- Revenind la ale noastre, problema ce deţinea pe atunci capul de afiş se referea la necesitatea mirosului în unitatea simţurilor. Majoritatea cerea vehement desfiinţarea lui, considerîndu-l un rest derivat din originea animală. M-am opus. Dacă azi desfiinţau mirosul, desfiinţarea de mîine a gustului ar fi decurs firesc. In cazul acestu

adio artă culinară - cu receptorii olfactivi şi gustativi pensionaţi! Poate, eram conservator... însă mă plictisise grozav culturi prînzurilor teoretice, concretizate în nişte pastile nenorocite.

Deznodămîntul a venit repede. Indivizii - mă suspectau deja de mult - m-au surprins fără greutate, chiar după şedinţă, preparîndu-mi cina clandestină... La tribunal am tăcut tot timpul. Cunoşteam lecţia: mîncarea - în accepţie ei primitivă - ca factor de degenerare a organismului super-civilizat este o crimă împotriva ...ş.a.m.d. Pedeapsa: dezintegrarea inculpatului! Mă urmăriţi, doamnă?...

- Da, da... Pleoapele Agathei făceau nişte eforturi de heltrofil, încărcat cu greutăţi din ce în ce mai mari.

- Am reuşit să evadez. Avînd cartoteca oamenilor de seamă de pe Terra, mi-a căzut în computer şi fişa d-lui Puşkin. Coordonatele mele ancestrale corespunzîndu-i perfect, făcînd mutaţia de rigoare, am asamblat Puşkinul modern la al cărui vernisaj sînteţi martoră. Din păcate, schema destinului fiind făcută la repezeală, ghinionul acestui domn s-a răsfrînt şi asupra mea: călătoria spre Terra, sub noua identitate, a fost descoperită. Acum o jumătate de ceas, prin releu, mi-a parvenit un ultimatum: plutonul de execuţie se află pe drum! Sperînd că nu e singura amintire ce v-o las, aflaţi că dezintegrarea subsemnatului va fi consemnată printr-o pată liliachie pe husa fotoliului. Ţineam foarte mult să scrieţi despre mine, despre... Treziţi-vă! Se apropie!...

In momentul acela somnul Agathei reuşi, în sfîrşit, să arboreze drapelul pe cea mai înaltă culme a perfecţiunii yoghine.

x x

x

- Hei, doamnă! ... Agatha tresări buimacă din somn. Afară, printre ramurile înmugurite, soarele primăvăratic scotea tacticos din tolbă primele raze ultraviolete. Jenny, credincioasa ei cameristă, o trăgea de mîneca largă a chimonoului.

- Orice aţi spune, doamnă, husa fotoliului trebuie dată la spălat! Era ea murdară şi înainte dar acuma... De unde Dumnezeu a mai apărut şi pata aceea liliachie?!... Nu era aseară. Şi ultima cutie de Alba-lux am întrebuinţat-o ieri...

Agatha parcă n-o auzea. Rămăsese cu ochii zgîiţi la masă: nici scrumiera nu era la locul ei, iar pe rubrica judiciară din Times strălucea un şiling de argint...

MARCEL LUCA

Tot răul e spre bine

- fabulă ştiinţifico-fantastică -

Puţini oameni cunosc motivul pentru care invazia venusienelor s-a contramandat şi nu va mai avea loc vreodată; dar şi mai puţini ştiu cine-i salvatorul indigenilor de pe planeta Pămînt: Mitică! Ce vă miraţi?! Uite-aşa, s-a nimerit să fie el primul care a dat ochii cu Invadatorii! ... Dom'le, şi numai ce-l văd indivizii, că se şi repede unul şi dă-i să pătrundă-n el! Degeaba: Mitică e un băiat, cum se spune? - închis! Aşa că din pricina şocului, nepoftitul s-a dezintegrat ca-n serialul de la televiziune! Incearc-al doilea, dar, cînd să intre cît de cît, dă de fermitatea, de intransigenţa civică a lui Mitică şi, idem cu dezintegrarea! Incearcă şi-al treilea, cam bîţîind de frică - hai, puneţi-vă-n locu' lui - dar se dezintegrează şi ăsta, după cum spun gurile rele, lovindu-se de conştiinţa semenului nostru...

Ei, şi cum vă spuneam, văd ei Invadatorii că nu pot răzbi în Mitică cu de-a sila, aşa că ţin o şedinţă fulger, iar o venusiană de toată frumuseţea îşi ia angajamentul să reuşească ori ce-ar fi pe alte căi, pen'că, zicea dumneaei, "dacă-l luăm pe om cu frumosu' şi-l lămurim cumva, ne permite el singur să-l survolăm, şi dacă l-am răzbit, tot clicăru' ăsta de-şi zice Terra e-al nostru!"

Zis şi făcut! Cînd se prezentă invadatoarea asta, frumoasă de să-ţi faci praf trei salarii cu dînsa, gata cu fermitatea, gata cu conştiinţa, capitulează Mitică mai iute ca un licean şi lasă fata să-l pătrundă, însă, - pac! - din nou dezintegrarea.

In mai puţin de-o jumătate de ceas după incident, s-au îmbarcat venusienii în farfuriile lor zburătoare şi-au purces pe verticală. Din fugă, unul mi-a aruncat:

- Nu vă mai invadăm, bre, că dacă toţi sînteţi la fel, ne sinucidem ca fata asta!...

- Da! cum s-a întîmplat, Dumnezeu s-o ierte?! i-am strigat eu din urmă.

- A dat de vid şi s-a sufocat! O ştergem că ḍoar n-o să stăm înlăuntrul voştru în costum de scafandru! ...

Şi-aşa, scăparăm. Bine că mai sînt oameni ca Mitică!

... De unde şi zicala: "tot răul e spre bine!"

MARCEL LUCA

REPORTAJ DESPRE UN O.Z.N.

Ceea ce s-a întîmplat aici, înainte de venirea mea, a rămas atît de puternic întipărit în memoria, sau mai corect spus, în conştiinţa localnicilor încît, privind mistuirea soarelui dincolo de curgerea tulbure a Dunării, aproape retrăiesc emoţia celor pe care întîmplarea i-a făcut martorii tăcutei căderi a stelei sîngerii.

Oraşul Nou îşi aliniază blocurile pastelate cam din dreptul micului port al întreprinderii miniere, sfîrşindu-se în amontele flubiului de care îl desparte panglica de asfalt a şoselei.

In seara acelei duminici de august, crepusculul splendid se consuma ca şi acum, înlocuind ondulaţia fierbinte a aerului din timpul zilei cu boarea răcoroasă, catifelată, care vine dispre apă întovărăşită de duduitul surd al remorcherelor ce împing, spre care ţintă?, şlepurile uriaşe.

Ca în toate oraşele noi şi aici sînt aproape numai oameni tineri. Băncile scuarelor din preajma blocurilor ca şi cele aşezate de-alungul şoseleţi, sînt ocupate de grupuri vesele cu chitare sau în lipsă, cu ... transistoare, astfel încît perechile de îndrăgostiţi, vrînd-nevrînd îşi caută singurătatea plimbîndu-se.

- Eu stăteam aici, în balcon; îmi spune Mioara Şuţu, veche prietenă şi gazda mea de acum. Cînd eşti singură şi ai o garsonieră la etajul patru, cu vedere "la mare", e mai plăcut să-ţi petreci seara ascultîndu-i zgomotele şi observîndu-i prefacerile...

- Eşti o romanţioasă incorigibilă! rîd eu.

- Se poate, am ghicit-o zîmbind în întuneric, dar nu m-am gîndit la tine decît în momentul cînd a apărut steaua purpurie... Mi-am amintit de povestirile tale şi pentru că avea ceva neobişnuit în felul cum evolua pe boltă, desigur numai pentru asta, aş fi dorit să fii alături de mine!

Mioara izbucni în rîs, apoi tăcu dintr-o dată, învăluindu-mă în incandescenţa verde a ochilor săi.

- Povesteşte-mi cu ochii închişi, i-am spus, că altminteri, s-ar putea ca un pilot de remorcher să ţi-i zărească şi să ţi-i confunde cu farul acela care sclipeşte în aval, şi cine ştie în

ce direcţie îşi mai îndreaptă vasul bietul om!

- Iar mă necăjeşti! Ei bine, am crezut întîi că e un avion apoi, observînd viteza cu care străbătea cerul, mi-am zis că e vreun meteorit sau bămăşiţele unui satelit intrat în atmosfera densă .... In fine, eu mă pricep mai puţin la cele ce ţin de tehnica zborului, însă atunci cînd s-a apropiat de nivelul fluviului, alunecînd suspendată razant cu apa, AM ŞTIUT că sfera rubinie nu semăna cu nimic cunoscut nouă, că VENEA într-adevăr din stelele dintre care se desprinsese... A căzut în cele din urmă cam pe acolo! şi Mioara întinse mîna în direcţia trenei înguste şi tremurătoare pe care soarele aproape dispărut şi-o stingea în undele molatice ale Dunării. ...

- ... Imediat după aceea, s-au prăvălit de sus, întîi luminile, apoi bubuitul a două avioane cu reacţie care-au dispărut tot atît de surprinzător cum apăruseră...

- Eram în punctul de comandă cînd am preluat ţinta aiasta, mi-a declarat azi dimineaţă maiorul Vornicu, un moldovean voinic, cu alură de sportiv, pe care pasiunea l-a transformat din paraşutist în comandantul unei subunităţi de radiolocaţie. Di altfel, continuă el, îi urmăream evoluţia încă înainte de a ajunge pe ecranele staţiilor noastre. Din momentul în care a pătruns în spaţiul aerian românesc, în diferite puncte, din pricina vitezei deosebite şi mai ales a zig-zagurilor derutante, era "predat" şi "preluat" mereu de alte aparate ale aviaţiei noastre de interceptare.

Am intervenit:

- Socotiţi că a fost vorba de epava unei nave cosmice sau de un meteorit care intrînd în atmosferă sub un unghi foarte larg şi-a asigurat o traiectorie mai lungă şi respectiv o existenţă materială mai îndelungată?...

Maiorul Vornicu, bărbat care măsoară de două ori şi taie o dată, şi-a încruntat gînditor sprîncenele stufoase, a dat cu arătătorul un bobîrnac în cozorocul caschetei şi m-a privit nu cine ştie ce măgulitor:

- Păi, dumneata ori nu eşti prea isteţ, ori faci pi mortu-n pă'şoi; dae-ai fi sărit cu paraşuta vreodată...

- Am sărit de mai multe ori! Am fost paraşutist în armată, i-am surîs eu bucuros că l-am făcut marţ.

- Ie-te-te, dom'le! se miră scurt maiorul. Cînd ti rostogoleai în jos ca un bolovan, ţi s-a-ntîmplat să ţi blochezi la o al-

titudine oarecari, apoi să ti înalţi la fel de vertijinos, să "cazi" în continuare şi să mai faci brusc, orizontal, un slalom şeresc de toată frumuseţea?!...

I-am mulţumit maiorului Vornicu şi ne-am despărţit prietenește, dar mă gîndesc amuzat că la ora asta, aflat în punctul de comandă sau lîngă vreunul din "băieţii" săi într-o staţie peste care antenele parabolice se rotesc sondînd văzduhul, sau acasă în faţa televizorului, maiorul se mai gîndeşte la condeierul cam greu de cap care a sărit cu paraşuta...

Lîngă mine, Mioara care tăcuse aşteptînd să închei ceremonialul aprinderii unei ţigări, îşi reia povestea de unde o lăsase.

- Cînd a atins apa, culoarea purpurie a început să păleasc㠕 devenind cu încetul portocalie... O aureolă globulară sau, cum să-i spun mai bine? - un "hallou" albăstrui, foarte puternic, cu un diametru de trei-patru ori mai mare decît sfera, lumina intens porţiunea aceasta a fluviului, oferind un spectacol dintre cele mai ciudate. In momentul acela am simţit...

- In momentul cela, am simţit cum mă-ncearcă,aşa, o bucurie, cum să vă spui io? Mare! Mare, ca atunci ni, cînd îţi vezi prunc㠕 ţu' că umblă, sau cînd îţi vezi văruţii de-s mai cu carte că cînatesc cu tine din glaja de palincă şi ţîmpuresc ca tot omu' făr-să să ţîie cu nasul în talpa lui Dumnezeu, Doamne iartămă!

Gheorghe Moţ, oare ce alt nume putea să aibă tînărul pe care l-am acostat dimineaţa pe stradă, e alături de mai mulţi consăteni, miner de aproape trei ani, căsătorit c-o "dunăreancă", cu apartament în bloc nou şi doi băieţi gemeni,

- Erai împreună cu soţia la plimbare... V-aţi îndreptat spre ceea ce credeaţi că e un incendiu, nu?

- Că da! Nu se vedea decît văpaia din locu' unde eram io cu femeia. Şi cum am ajuns mai aproape, de unde eram noi cam supăraţi, de! ca tot omu', în momentu' cela, am sărit şi am ţucat-o acolo-n stradă, şi nime nu se uita după noi, că toţi erau prinşi de bucurie...

Pe Mircea Bercuci, merceolog la întreprinderea de construcţii din localitate, l-am întîlnit pe terasa restaurantului, dezlegînd un careu de cuvinte încrucişate fără prea multă rîvnă, fapt care m-a hotărît să-l deranjez.

- Ei tovarăşe, n-am să uit niciodată seara aceea! Uite, stăteam chiar la masa asta şi eram vreo cinci sau şase, toţi băieţi de-ai noştri, de pe şantier. Nu ştiu dacă o fi văzut careva

ozeneul - că era un O.Z.N., nu-i aşa?! - că noi eram prea ocupaţi să-l temperăm pe Gelu Ionescu. Bun băiat Gelu, dar cînd s-a gargarisit cu un pahar, gata, nu te mai înţelegi cu el; se uită-n jur şi i se pare că-l priveşte ba unul ba altul urît; atunci, nu se linişteşte pînă nu se"învîrteşte" de-o amendă sau de-o noapte dormită la miliţie...

- Pe mine m-ar interesa să aflu, l-am întrerupt eu, în ce fel ai sesizat, hai să-i zic aşa, acel moment critic de care vorbeşte toată lumea.

- Păi tocmai asta vă pivesteam, mă încredinţă Mircea Berbucuci. Cînd a izbucnit lumina aia pe Dunăre, mă aflam uite acolo, cu faţa spre ea, şi tocmai mă opinteam cu alţi doi băieţi să-l împiedicăm pe Gelu să dea-ntr-un cetăţean de la masa aceea. Ei bine, de mine ce să vă mai povestesc, am simţit ce au simţit toţi, însă, ce n-aş fi crezut pentru nimic în lume e că l-am văzut deodată pe Gelu plîngînd. O să-mi spuneţi că beţivii sînt plîngăreţi. Gelu însă nu-i beţivan ci un tip al dracului, cum se spune. M-a uluit pentru că nu-l văzusem plîngînd niciodată şi mai ales pentru că el însuşi se lăuda cu asta - a crescut greu, fără părinţi... Plîngea Gelu, vă rog să mă credeţi, liniştit, fără suspine, cu o mînă pe umărul adversarului, pot să spun mai literar că plîngea "frumos"... Şi ştiţi ce mă uimeşte mai mult? Faptul că nu a fost o stare de moment, o transă efemeră de mai ştiu eu ce natură, căci toţi am păstrat ceva din frumuseţea acelor clipe, iar Gelu Ionescu e acum cu totul alt om....

- ... In momentul acela am simţit cum o fericire calmă, deplină, necunoscută prin materialitatea ei îmi inundă fiinţa, continuă Micsra, punîndu-şi palma uşor pe mîna mea rezemată de balustrada balconului.

- La ce te gîndeai? am întrebat-o.

- La ce mă gîndeam?! E ciudat la cîte lucruri distincte mă gîndeam deodată parcă,şi mai ales, cît de bine îmi reamintesc de acest lucru...

Mă gîndeam la tine şi la ce însemni tu pentru mine, mă gîndeam la ceea ce aş putea face eu pentru cei din jurul meu, eram fericită că sînt tînără şi pot fi utilă semenilor mei... Iartă-mă

dacă ţi se pare că spun vorbe mari; trăirea aceea curată nu poate fi comunicată în cuvinte! Atunci, jos pe şosea, se adunase o mulţime tăcută, care încercînd,cred, aceleaşi simţăminte, privea cum sfera, acum aproape albastră, sălta uşor deasupra valurilor.

... Curînd, au sosit cîteva vedete ale marinei grănicereşti şi un remorcher echipat pentru stingerea incendiilor, care din motive pe care nu le cunosc, au rămas imobilizate la 5o-6o metri de obiectiv...

- Hmm! ... a exclamat omul între două vîrste încruntîndu-şi sprîncenele stufoase în timp ce-şi mîngîia dus pe gînduri barba tradiţională, tunsă scurt, iar ochii surprinzători de albaştri păreau două lacuri adînci şi limpezi de munte printre contururile aspre ale feţei arse de soare şi vînturi. Hmm!... Ce-am văzut şi ce-am simţit atunci nu se poate cu adevărat povesti...

Cînd ne-am apropiat la circa cincizeci de metri, motoarele s-au oprit. Sosite cu cîteva minute mai înainte, vedetele şi bărcile grănicierilor stăteau imobilizate la fel ca vasul nostru. Ce să-i mai faci? Pompele nu funcţionau, postul de radio-emisie era mort, lumini de poziţie - ioc...

L-am întrerupt:

- N-aş vrea să vă influenţez: ce credeţi despre natura obiectului incandescent? Era un vas, să-i zicem neînregistrat în porturile noastre sau iujoslave, incendiat din cauze pe care nu le cunoaştem? Era epava unui avion sau treapta prăbuşită a unei rachete cosmice?

- Nu, nu, nu! Hotărît lucru, nu! In prova vasului meu se afla o navă sferoidă aparţinînd altei lumi... Se întîmpla ceva cu ea. Nu era de fapt "în flăcări"; incandescenţa de care se vorbeşte era spectaculoasă dar rece. Un cîmp de natură necunoscută împiedica funcţionarea oricărui echipament electric. Cînd am auzit deasupra păcănitul şuierat al unui elicopter, mi-a fost chiar teamă că acesta, coborînd mai jos, se va prăbuşi intrînd în raza de acţiune a cîmpului.

Viorel Marineasa, căpitanul vasului "Meduza" a tăcut o clipă pentru a-şi aprinde bineînţeles o pipă, apoi a continuat cu voce egală, molcomă, învăluit în mirosul aspru al tutunului:

- Sfera sălta uşor deasupra valurilor, albastră, un albastru care se pierdea încet, un albastru difuz care tindea spre azuriu, un albastru care deveni verzui - fosforescent, apoi un alb perlat în care se zbăteau intermitent tot mai slabe pîlpîiri opalescente...

- Dar sînteţi un adevărat poet! am exclamat uimit. Nu mă aşteptam să obţin o atît de nuanţată descriere a succesiunilor cromatice, aşa cum mi-aţi oferit-o dumneavoastră!

Căpitanul nu se grăbi să-mi răspundă ci povesti mai departe.

- In momentul acela obiectul părea că devine transparent şi mai întîi, atît eu cît şi oamenii care se aflau pe punte, am crezut că e o iluzie conturul siluetei omeneşti care se ghicea mai întunecată dincolo de curbura luminoasă, dar tot mai inconsistentă a sferei. Curînd, ne-am încredinţat că aceasta trebuie să fie adevărul. Simţeam, ştiam că piere nefericitul Icar prăbuşit pe solul altei planete şi cu toate acestea sentimentul care ne încerca era o fericire plină de înţelepciune - vă rog să nu-mi luaţi în nume de rău formulările neobişnuite, însă altfel nu văd cum aş putea evoca acea senzaţie ciudată de încredere, de siguranţă, de victorie a raţiunii.

...Şi-acum încă păstrez ceva din plinul sufletesc de atunci şi am sentimentul că sînt întrucîtva mai schimbat, mai poet, dacă vreţi! rîse încetişor către mine căpitanul.

Intunericul se instăpînise de-acum, iar adierea parfumată a vîntului purta înspre mine vocea melodioasă a Mioarei.

- Dar poate, lucrul cel mai important, dragul meu, e faptul că nimeni nu a dat vreo interpretare mistică fenomenului. Ştiam, înţelegeam cu toţii că acolo, în mijlocul fluviului pierea o fiinţă raţională venită dintr-un alt Univers, pierea fericită că ne-a găsit, pierea avînd grijă ca dispariţia ei să nu întunece cu nimic extraordinarul moment al certitudinii că ei şi noi la rîndul nostru nu sîntem singuri ...

- Cum s-a sfîrşit? o întreb.

- Pe neaşteptate. Sfera a început să-şi modifice structura, lungindu-se mult, apoi, deodată, s-a scurs în jos, ca o

uriaşă lacrimă luminoasă, amestecîndu-se cu apele Dunării fără a lăsa altă urmă decît vremelnica fosforeşcenţă a apei şi această ciudată încîntare care trăieşte în noi...

Tăcem amîndoi mult timp, fiecare cu gîndurile sale. Mă întreb, oare din ce lume a venit fiinţa aceea, pentru a ne aduce încrederea deplină în raţiune cu preţul pieirii sale? Unde se află planeta aceasta, unde se află lumea aceasta atît de completă a dăruirii de sine?

- Poate vor veni alţi mesageri sau, poate, solii noştri se vor îndrepta într-acolo! rostesc eu în cele din urmă cu voce tare.

- Se poate, îmi răspunde Mioara, dar ce e mai minunat decît faptul că noi înşine ne îndreptăm spre o asemenea lume? O construim cu mîinile noastre!...

MARCEL LUCA

Ultimul cuvînt

Cu toate eforturile sale, cosmonautul nu reuşi să stabilească defecţiunea. Era clar că, în nici un caz, nu putea ajunge în aceste condiţii, într-o zonă mai circulată, pentru a se putea transborda.

Amărît, îşi evalua proviziile de hrană şi rezervele de oxigen. Îi ajungeau pentru cel mult o sută de ani. Şi astfel îşi începu robinsoniada cosmică...

Dar, iată că după trei săptămîni, pe cînd îşi făcea plimbarea zilnică pe coama astronavei, de undeva din spaţiu apăru un înger.

Cosmonautul, blazat de atîtea şi atîtea lucruri neobişnuite pe care le văzuse în lungile sale călătorii, n-a fost prea surprins. După ce l-a rugat totuşi pe strălucitorul musafir să-l ciupească de costumul de scafandru pentru a-i risipi orice îndoială, i s-a plîns în linii mari de necazul care-l ţintuia pe acele coclauri cosmice.

Pătrunzînd în astronavă, îngerul a trecut sumar în revistă instalaţiile aflate în pană, după care, scuturîndu-şi îngîndurat aripile, şi-a dat cu părerea că doar Tatăl ceresc ar putea da viaţă motoarelor. Profitînd de faptul că Raiul îşi avea avanpostul în apropiere, se opintiră cu nava pînă sub zidurile sale fosforescente. Sfîntul Petre, aflînd probabil prin unele procedee telepatice (accesorii intrinsice sfîntului bar), de scopul sosirii celor doi, nu i-a lăsat să facă anticameră ci le-a deschis larg canatul le intrării de serviciu. Deoarece pe parcursul activităţii sale fusese nevoit în repetate rînduri să meştereasscă chei de schimb şi să repare primitivele broaşte, sfîntul, căruia cu timpul tehnica i-a intrat "în sînge", nu a rezistat tentaţiei de a-şi arunca ochii peste sistemele de etanşeizare ale trapelor, reuşind pînă la urmă să subtilizeze cîteva celule fotoelectrice, în vederea modernizării porţii ce o avea în grijă.

Dumnezeu, în ciuda vîrstei sale înaintate, era destul de vioi şi se întreţinu amical cu cosmonautul în legătură cu cele mai noi metode de producere a vieţii pe cale artificială, privind această activitate destul de sceptic, dar curios, aşa cum se cuvine să fie un savant de prestigiu.

La sfîrşitul audienţei, Domnul a suflat discret în direcţia astronavei şi, spontan, automatele se însufleţiră.

Călătoria de întoarcere a durat destul de mult. Pe Pămînt, cosmonautul, avînd un dezvoltat simţ al ridicolului, nu a amintit în raportul său nimic din cele întîmplate. Pînă la urmă, s-a pensionat şi a predat nava cu inventar în regulă, după tot tipicul.

După un timp, aşa cum susţin dările de seamă ale serviciului "Transporturi", s-au constatat o sumedenie de situaţii dintre cele mai ciudate. Racheta cu pricina părea să nu mai aibă moarte. De pildă, nu consuma nici o picătură de combustibil mai mult decît era prevăzut în cartea tehnică a constructorului, în pofida faptului că depăşise de cîteva ori perioada după care ar fi trebuit să intre în "reparaţii capitale". Mai mult, unii dintre piloţii săi susţineau că şi atunci cînd toate indicatoarele aparaturii de control se fixau la "zero", aveau senzaţia că racheta se află în regim de funcţionare.

In orice caz, bieţii oameni nu ştiau cum să mai scape de vechitură. Apăreau mereu tipuri noi de vehicule cosmice iar acesta nu înceta să-şi facă treaba, la parametri depăşiţi deja, dar economic şi sigur.

Pînă la urmă, după multe discuţii, s-a hotărît totuşi casarea. Racheta a fost demontată în subansamble şi expediată la retopit.

Nimic nu poate descrie uimirea şi apoi indignarea metalurgiştilor pe care căzuse măgăreaţa. Nu numai că marile panouri ale blindajului cosmic nu se lăsau afectate de vreo temperatură cît de înaltă, dar chiar şi cel mai banal şurubel refuza să-şi modifice starea de agregare.

Intr-o lume care lupta din greu cu poluarea în toate formele ei, existenţa unor deşeuri de atari dimensiuni era de neconceput, aşa că metalurgiştii, dîndu-se bătuţi, au cedat nava fragmentată, mai în bunăstare ca oricînd, chimiştilor.

Aceştia, după ce au încercat s-o corodeze, s-o dizolve, s-o sublimeze în toate felurile posibile, au capitulat şi au oferit-o fizicienilor care n-au reuşit să sărbătorească nici măcar victoria înregistrării unei zgîrieturi cît de mici, cu tot arsenalul lor de particule şi antiparticule folosite la bombardarea obiectivului.

Este evident că problema avea toate condiţiile să devină de interes mondial. Se făceau deja pariuri ce atingeau cote neobişnuite, calul de bătaie al umoriştilor deveniseră cei ce-şi încercau puterile ca racheta ireductibilă, scepticii descriau viitorul sumbru al civilizaţiei copleşite de propriile-i reziduuri, iar cei obsedaţi de realizarea perpetuum mobile-ului, schimbaseră macazul şi-şi munceau acum mintea pentru a găsi un antidot trăiniciei neobişnuite a materialului astronavei.

Cînd laserele perfecţionate, culturile de bacterii wolfram-titanofage ca şi alte cuceriri ale timpului au dat greş, s-e hotărît amorsarea unei încărcături nucleare de cîteva megatone chiar în interiorul acestui monument al optuzităţii materiei.

Duelul acesta dintre om şi încăpăţînata natură era condus de cel care fusese însărcinat de la bun început de către Compania de Căraușie Spaţială să predea industriei fierul vechi şi să încaseze contravaloarea, Tom - un tip foarte activ şi ambiţios, trăsături de caracter ce l-au costat multă energie cheltuită în cazul de faţă pe care începuse să-l considere aproape o chestiune personală.

Iată deci pentru ce omul nostru şi-a pus speranţe deosebite în ultima soluţie, ratificată oficial de cel mai înalt for mondial.

S-a hotărît ca evenimentul să aibe loc într-una din zilele în care întregul sistem planetar era în "relache", pentru ca fiecare doritor să poată urmări epilogul unei întîmplări atît de neobişnuite.

Spre necazul lui Tom, "execuţia" a fost amînată cu cîteva ore, dîndu-li-se astfel posibilitatea şi coloniştilor de pe Venus şi Marte să-şi comunice pariurile centrului de pe Terra, după care pe ecranele de televiziune au apărut în sfîrşit cifrele vioaie ale numărătorii inverse ce şi-a transformat zeroul final în cutremurătorul glob de plasmă al exploziei.

Cînd camerele de luat vederi au alăturat silueta încovoiată a bietului Tom imaginii astronavei care se înălţa neverosimilă în mijlocul deşertului sticlos, întreaga omenire a rămas cu gura căscată.

Iar Tom, privi doar cîteva secunde în direcţia epavei de care nu putea scăpa, apoi scuipă, dînd din mînă a lehamite:

- Ducă-se dracului!

Şi pentru că rosti aceste vorbe în timp ce întorcea spatele scîrbit, a fost singurul dintre miliardele de telespectatori care n-a căzut cum încăpăţînata rachetă se dezagregă dintr-o dată, risipindu-şi moleculele odată cu rafalele ploii radioactive care se pornise.

IVAN ROSENBAUM

- Mai avem şi lipsuri -

Orice asemănare cu zilele noastre
nu este întîmplătoare.

O muzică angelică inunda camera. Radu deschise ochii. Apăsă pe un buton şi muzica încetă. Ochii îi alunecară pe ceasul-calendar electronic. Tresări. Cadranul indică ora 8, lo minute şi 3o de secunde şi data de 8 Martie.

- Tiii! exclamă Radu. Trebuie să mă achit de obligaţiile ce revin din cele mai vechi timpuri, în această zi, bărbaţilor.

Sări din pat. Electrovibrorobotul îi făcu gimnastica de înviorare. Se îmbrăcă în grabă, iar peste cîteva momente se urcă în discoplanul ce-l aştepta docil pe balcon. Pilotul automat decolă lin, fără zgomot şi se-ncadră pe un culoar liber. Mii de discoplane îşi încrucişau traiectoriile în cea mai mare linişte şi securitate.

Pe cerul auriu apărură la intervale regulate diferite reclame publicitare. Una scrisă, parcă, cu litere de foc îi atrase atenţia.

"Vizitaţi magazinul nostru! Magazinul Un milion şi încă unu de produse vă satisface gusturile. Magazinul nostru este cel mai modern. Apelaţi cu încredere la serviciile noastre. Magazinul 1.ooo.ool de produse."

Am să-l vizitez, gîndi Radu şi discoplanul îşi fixă traiectoria spre magazin.

Căuta un loc de parcare. Aterizâ.

Superascensorul îl duse pe Radu în holul de primire.

- Bine aţi venit la noi, domnule Scu! îl primi cu deosebită cordialitate un ins scund, cu alură sportivă. Sînt preşedinte-conducător al complexului magazional "Un milion şi încă unu de produse". La noi .....

- Domnule preşedinte - îl întrerupse Radu - aş avea două întrebări.

- Ştiu! Ştiu! - rîse preşedintele. Vreţi să mă-ntrebaţi de unde vă cunoaştem numele. Vedeţi cutiuţa aceea la intrare? Ei bine, acea cutiuţă "a citit" numele dumneavoastră din fişa personală. Ultimile cuceriri ale ştiinţei şi tehnicii sînt folosite în magazinul nostru, care s-a deschis ieri.

Asta aţi vrut să ştiţi, nu-i aşa?

- Da, da, spuse Radu, din ce în ce mai surprins.

- Dacă doriţi, continuă volubilul preşedinte, instalaţi-vă în acest scaun mobil şi puteţi vizita întreg complexul în cîteva minute, sau poate vreţi să aruncaţi doar o privire prin sistemul de stereoviziune.

- Aş prefera stereoviziunea, se decise Radu.

Pe peretele încăperii unde se aflau, apărură pe rînd toate secţiile supercomplexului. Radu privea în tăcere. Vizitarea complexului, prin intermediul stereovizorului, a luat sfîrşit după cîteva minute.

- Domnule preşedinte, aş vrea...

- Da, ştim. Aţi dori să luaţi un minidiscobus de două locuri, un minielectronorobot universal, un buchet de flori marţiene şi o felicitare sonoră cu următorul text:

"Draga mea, îţi urez fericire şi mult noroc. Te iubesc.

Radu"

Radu se sculă din fotoliul unde şezuse:

- Mulţumesc, dar ....

- ... de unde am ştiut? V-am spus că magazinul nostru e dotat cu ultimile noutăţi ale ştiinţei şi tehnicii. Prin biocurenţi aflăm dorinţele cumpărătorilor noştri. De altfel, trebuie să vă informez că totul a fost împachetat şi expediat prin ultrapoştă tubulară, acasă, soţiei dumneavoastră. A fost foarte fericită.

Radu deschise gura, dar nu scoase nici un sunet. Căzu sfîrşit în fotoliul de unde se sculase adineaori.

- Bine, dar... îngînă cu voce stinsă, dar nu le-am luat pentru soţia mea.

Rosenbaum Ivan

- Vreau să respir aerul pămîntului -

Ana şi Rodica plîngeau în hohote una în braţele celeilalte. Plîngeau sau rîdeau. Toată tensiunea ultimilor ani se revarsă prin lacrimi. Am rămas în faţa hublolului privind planeta ce se vedea îmbrăcată într-o aureolă de un albastru închis, aproape neagră. Rîdeam în neştire. Lacrimile îmi şiroiau pe obraz. Nu-mi păsa se nimic. Nici de Alex care îşi deconectase instalaţia gravitaţională, iar acum făcea diferite rotaţii ciudate în aer. Nici de Anca nu-mi păsa, care continua să plîngă sau să rîdă în braţele Rodicăi. Nu-mi păsa nici măcar de Amara, care mă trăgea de mînă întrebîndu-mă:

- Tăticule, de ce plîngi?

Rîdeam în neştire.

x

x x

Am început pregătirile pentru aterizare. După calculele lui Alex trebuie să aterizăm peste 2 zile. Revedeam pămîntul după 10 ani de peregrinări. Zece ani am petrecut aici pe navă. Pe pămînt am trecut vre-o sută. Nu ştim precis. Calendarul electronic de urmărire a timpului pămîntesc se defectase de multă vreme.

- Oare cum s-au dezvoltat urmaşii noştri? Sînt foarte curioasă, s-a reuşit controlul şi dirijarea genelor umane? - vorbea de una singură Anca orînduindu-şi pentru a nu ştiu cîta oară mostrele biologice. Din faţa calculatorului se auzea vocea lui Alex:

- Unu plus unu fac doi
Iarăşi ne vom descurca,
Cine mai este ca noi
Echipajul de pe Alfa.

E o poezioară naivă compusă de el, dar care a ajuns într-un fel imnul nostru. Rodica încerca să săvîrşească acum în ceasul al doisprezecelea minunea. Îşi imagina tot felul de improvizaţii, care de care mai ingenioase, poate reuşeşte să reia legătura cu Centrul Expediţiilor de Lungă Durată!

- Alo CELD! Alo CELD ! aici Alfa I - recepţie; Alo CELD! Alo CELD! aici Alfa I - recepţie.

Degeaba. Emiţătoarele, atît radio, cît şi laser, erau distruse de blestemata ploaie de meteoriţi.

Stăteam la pupitrul de comandă. Terminasem manevrele,necesare pentru prima fază fază de frînare a navei.Mai bine spus, ceea ce mai rămăsese din navă. A ajuns doar o epavă zburătoare. Prin cîte n-am trecut cu ea. Furtuni magnetice,ploi de meteoriţi şi alte multe încercări. Amra s-a instalat comod în fotoliul copilotului şi a adormit. O privesc,seamănă mult cu Anca.E singura care a rămas impasibilă la febra întîlnirii cu planeta atît de dragă nouă. E normal să fie mirată de nebunia ce a cuprins tot echipajul. S-a născut acum cinci ani,undeva în sistemul stelei Alfa Cen, pe o planetă cu atmosferă şi condiţii asemănătoare pămîntului.

Acum abia aştept să ajung acasă. Să-i arăt locurile unde am copilărit,minunatele plaiuri natale.Să escaladăm cei trei magnifici versanţi montani acoperiţi de gheţuri.

x

x x

Au rămas doar două ore pînă la aterizare.

- Ştiţi - sparse liniştea Alex.Cum ajung acasă ,îmi iau concediu şi mă fixez pentru un an pe recifele de corali ale Australiei.

- De ce? Să văd întinderile nesfîrşite de apă? Mi-am săturat de imensitatea cerului. In munţi, da.Privelişti minunate,aer curat,natural, nu ca aici pe navă i-am replicat eu.

- Inchipuieşte-ţi!!... Să alergi pe nisipul fierbinte,doar în slip,fără costumul ăsta pe tine.Iţi dai seama? !

Se lăsă pe spate.Inchise ochii.Faţa i se dilată într-un zîmbet:

- Ce aer e pe Pămînt!

- Păcat că nu este nici o fereastră în perdeaua de nori, îşi exprimă regretul Anca.

Toţi gîndim la fel. După primul moment de exaltare am devenit mai tăcuţi.

- Se pare că stratul de nori este foarte gros,observă Alex. Rodica renunţase să mai încerce imposibilul.Stătea lîngă mine la locul copilotului,concentrată.Impreună îndreptam nava prin comandă în unghiul cel mai favorabil pentru intrarea în atmosferă.

- Toată lumea să îmbrace costumele de presurizare, am spus. Era de prisos. Toţi erau deja îmbrăcaţi. Ne-am pus şi căştile. Încercam să stabilesc legătura cu CELD-ul prin aparatul de emisie - recepţie individual, singurul care era în stare de funcţionare.

După zeci de apeluri, printre pocnituri şi paraziţi se auzi o voce. Intîi foarte slab, apoi ceva mai bine:

- Alfa I ! Alfa I ! Aici CELD. Te auzim slab. Indicaţiile pentru aterizare sînt următoarele: Aprindeţi luminile de poziţie. Coordonatele sînt ----------.

x

x x

Am aterizat. Un şoc uşor şi nava a rămas stabilă pe sol. Am rămas la locurile noastre. Nu îndrăzneam să mişcăm. Ne era frică, nu care cumva nava să se răstoarne la cea mai mică mişcare a noastră. După cîteva zeci de secunde uralele au zguduit pereţii cabinei. Am sărit din fotolii, aruncîd costumele de protecţie. Ne îmbulzeam să ieşim toţi deodată pe trapa îngustă ce ducea la primul nivel şi de acolo la ieşire. Nu se putea.

- Vreau să respir aerul pămîntului! strigam cu toţii în cor. Amra, rămasă singură la locul ei, începu să plîngă. Uitasem de ea. M-am dus şi am luat-o în braţe. In casca costumului meu se auzea o voce disperată.

- Alfa I, Alfa I, răspunde. Alfa I, Alfa I, răspunde.

Am ridicat casca:

- Da, aici Alfa I.

- Alfa I, ascultă-mă cu atenţie. Folosiţi-vă costumele de protecţie la ieşirea din navă! Nu ieşiţi fără costume de protecţie! Atmosfera pămîntului e irespirabilă! Nu coborîţi fără costume de protecţie !!! ...

RADU HONGA
Cenaclul "Henri Coandă"
Craiova

I N V E N T A T O R U L

L-am întîlnit la un prieten care mă invitase într-o seară să trec pe la el. La un moment dat toţi ceilalţi musafiri se retrăseseră într-un colţ al camerei, în jurul unei mese de remi şi pe fotolii rămăsesem doar noi doi. Discuţia se lega greu, nu ne cunoşteam şi nu ştiam ce aş putea să-l întreb. Începusem să mă joc cu un calendar cînd acesta, necunoscutul, mă privi puţin mirat şi spuse: - Greu mai trece timpul, domnule! Abia secolul XX: eu trebuia să fiu acum în anul 2356 şi cînd colo stau cu dumneata de vorbă în 1974! Nu eram prea curios să aflu cum ajunsese aici. De fapt nici nu era primul care trăia alături de generaţia noastră, spunînd că vine din viitor. Eram sigur că toţi aceşti "vizitatori" erau trimişi din anumite motive. Şi explicaţia am aflat-o chiar de la interlocutorul meu care nu se lăsa rugat... Spune şi dumneata dacă numai pentru atîta lucru meritam să parcurg toată istoria omenirii; fusesem numit de curînd şeful centrului de calculatoare la un cosmodrom. Într-o dimineaţă, cu două ore înaintea plecării unei nave, sînt chemat de urgenţă. Ce se întîmplase? O nimica toată; se defectase tabloul de comandă. Într-o jumătate de oră îl repsrasem. Acum vine surpriza: tabloul funcţiona, dar cum, nu ştiu, că mai rămăseseră vreo 12 piese în plus. A trebuit să le găsesc un loc. Le-am înghesuit puţin de au intrat toate. Ei, cum l-am încercat din nou să văd dacă mai merge, s-a desfăcut racheta în două, da' perfect de parcă o tăiaseră special. Nu mi-au făcut nimic, un avertisment şi m-au trimis la centrul de zootehnie cosmică. Tot şef, bineînţeles. Vroiam să le arăt că nu eu am fost vinovat de întîmplarea cu tabloul de comandă. Şi n-am reuşit. Primesc cei de la centru două specii de animale necunoscute un fel de reptilă de pe Saturn şi o pasăre uriaşă dintr-o galaxie descoperită de curînd. Eu aveam misiunea să le încrucişez. După indicaţiile, ce e drept cam sumare, pe care le-am primit, animalul obţinut era o descoperire senzaţională pentru noi. Mi-au explicat ei de ce, dar n-am fost prea atent că tocmai atunci mă durea o măsea, în orice caz din ouăle pe care le făcea sau mai bine zis trebuia să le facă fiindcă n-a apucat, se ob-

ţinea o substanţă cu ajutorul căreia se vindecau o mare parte din maladiile existente pe pămînt. Am reuşit să scot o creatură, să vă spun drept nici eu nu ştiu cum arată. N-a putut fi nici fotografiată, deoarece se voalau toate clişeele. Ştiu doar că în loc de ouă, scotea nişte ţipete asemănătoare ultrasunetelor, pînă se strîngeau toţi norii deasupra capului şi ploua pînă tăcea. Şi tăcea o dată la 4-5 săptămîni. Acum spune şi dumneata, de puteam eu să ghicesc cum se va comporta; că doar nu-i eram nici mamă, nici tată. Alt avertisment, de data aceasta mai sever, şi m-au trimis din nou la cosmodrom, la centrul de coordonare a navelor spaţiale. N-aveam prea multe de făcut, stabileam direcţia în care urmau să plece navele şi atît. Aici n-am făcut decît o singură greşeală: trebuia să plece un transport de aparate pentru bazele de pe Marte şi eu să caut un drum mai scurt. Acum nu-mi dau seama, am greşit eu sau a fost combustibilul prea puternic, cert este faptul că racheta în loc să se oprească pe Marte s-a dus drept înainte şi a ajuns pe o altă planetă. Cei lo cosmonauţi care erau în ea s-au întors, da' fiecare avea altă culoare că dacă-i puneai unul lîngă altul erau ca o cutie cu acuarele. Fotografiile lor apăreau în reviste în culori... Pe mine nu m-ai lăsat să-i văd la spital fiindcă erau foarte supăraţi şi am auzit că dacă mă prindeau, vroiau să mă trimită acoloş să vin la fel ca ei. In loc să fie mîndri că sînt unici! ... Şi pentru trei greşeli m-au pedepsit să trec prin toată istoria. Mi-au promis însă că dacă nu fac vreo prostie pînă ajung în anul 2000 trimiţ o patrulă a timpului să mă aducă în anul 2356. Abia aştept! ....

OPINII DESPRE LITERATURA S.F.

Dispută teoretică: Voicu Bugariu ("Este science-fictionul o entitate distinctă în interiorul literaturii?") şi Ana Barbara Rebegea ("O pledoarie pentru science-fiction") îşi manifestă tranşant opţiunile în două articole publicate în "Viaţa românească" nr.1,1974 şi, respectiv, "Colecţia "Povestiri ştiinţifico-fantastice", nr.461.

Credem că premisele (ş.f.) sînt cele care menţin o relativă unitate a genului. Se pare că această literatură dobîndeşte consistenţă abia atuncicînd devine altceva. Apucăturile limitative şi delimitative, înclinaţiile spre o orgolioasă singularizare par să fie reversul unui îndelung şi tăinuit complex de inferioritate, lucru la care face aluzie şi Ov.S.Crohmălniceanu ("Viaţa românească" nr.1,1974). "Făgăduiala", "Judecătorul şi călăul" de Fr.Dürrenmatt (primele titluri care ne vin în minte - probabil, nesemnificative), nu sînt numai, sau nu sînt în primul rînd, nuvele poliţiste.

Ar fi momentul ca literaturii ş.-f. să i se accepte un rol mai important decît acela de divertisment, care i s-a menţinut pînă acum, deşi există lucrări mai vechi ce depăşesc compoziţiile după statut, şi care ar fi putut mai demult să indice noi piste de evoluţie a literaturii în genere.

Legătura literaturii cu ştiinţa e de dată mai veche, de aceea o restrîngere a zonelor de interferenţă la cecea ce s-a înţeles pînă acum prin ş.-f. e inadecvată şi fără perspective (avînd în vedere aspectul formal, mecanic al influenţelor).

Va fi cu atît mai rodnică în artă prezenţa metamorfozată a răspunsurilor date de ştiinţă unor probleme majore ale existenţei, mai ales dacă aspectul de colaborare dintre cele două zone de creaţie ale spiritului uman va face loc unei osmoze perfectibile şi dacă artistului, lumea ştiinţei îi va fi la fel de familiară ca şi cea a spiritului.

Atunci va putea renunţa la balast, va putea descoperi (ca om al

unei lumi căreia-i cunoaşte,dar îi şi simte adîncurile),sensuri de evoluţie a relaţiilor dintre oameni,dintre om,viaţă şi moarte.O astfel de literatură va fi viabilă în măsura în care nu se va dezvolta parazitar, în limitele unei imaginaţii constrînse la parametrii ştiinţei sau susţinută în ipostaza de a potenţa ipoteze ştiinţifice seducătoare,ci,prin specificul ei vizionar,e stimulată să găsească drumuri noi alături de ştiinţă,ajutînd-o cu mijloacele ei proprii să atingă "realităţi ultime"

VIOREL M A R I N E A S A .

BANDA DESENATA DE SCIENCE-FICTION

Banda desenată românească nu are o tradiţie în adevăratul înţeles al cuvîntului,afirmîndu-se mai ales în ultimii ani,graţie unor iniţiative pasagere ca cea a editurii "Junimea" din Iaşi (vezi "Cavalerii curajului")şi mai ales datorită apariţiei colecţiei specializate a editurii "Stadiom".

Nu îmi propun aici să comentez folosul unei familiarizări rapide a tinerilor cu intriga unor opere din literatura universală,ilustrate cu mai mult sau mai puţin talent,şi nici să semnalez caracterul vulgarizator,facil al unor asemenea publicaţii.

GALBAR,carte de benzi desenate,realizată de Sandu Florea după un scenariu oferit de scriitorul Ovidiu Şurianu,depăşeşte,cred,nivelul celorlalte producţii,semnate în general de Nicu Russu.

De altfel,interesul publicului pentru GALBAR s-a materializat elocvent în epuizarea rapidă a tirajului,fapt care ne îndreptăţeşte să ne exprimăm încrederea în talentul ilustratorului,precum şi speranţa că lucrările sale următoare vor aborda tot o tematică de science-fiction.

Căci GALBAR,prima bandă desenată românească cu adevărat ştiinţifico-fantastică,aparţine lui Sandu Florea,preşedintele cenaclului nostru.

MARCEL L U C A .

B L O C N O T E S

Spicuim (aproape) la întîmplare din cartea lui ALVIN TOFFLER:

- "90% din totalul oamenilor de ştiinţă din toate timpurile trăiesc în prezent".

- "Prezenţa maşinilor ne condiţionează în mod inconştient gîndirea în anumite direcţii".

- "Explozie subită a limitelor..."

- "Timpul dintre concepere şi darea în folosinţă a fost redus în mod radical".

- "Acceleraţia ~~interioară~~ exterioară se transformă în accelerație interioară".

Aproape atingînd valoarea de şoc, viitorul se apropie, se asociază intim societăţii noastre, marcînd mutaţii dintre cele mai profunde

Literatura (să-i zicem) ş.-f., abandonînd zona (spectaculoasă, dar facilă) de superficii a ştiinţei şi printr-o mai atentă sondare a elementelor de consecuţie, trebuie să rişte în asumarea unei prodigioase şi prestigioase funcţii psiho-sociale, de înlesnire a contactului omului contemporan cu problemele zilei de mîine. Vechea şi nedemna suspiciune de evazionism ce planează asupra acestui teritoriu literar ar fi dată uitării...

Credem că ş.f.-ul ar cîştiga ca prezenţă artistică prin penetrarea mai decisă în cotidian, în anumite zone aparent terne ale existenţei viitorului, totul concurînd în sensul unei mai conturate "umanizări" a eroilor şi a situaţiilor. La polul opus, dar fără a însemna contrazicere, se remarcă reabilitarea necunoscutului (vezi S. Lem), a dimensiunilor enigmatice ale existenţei (ca o reacţie la explicitarea prelungită, excesivă, la schematismul logic în deconspirarea fantasticului) - un spaţiu deschis pentru întrebarea următoare.

VIOREL M A R I N E A S A .

R ADAR

MISTERIOSUL RECIPIENT SFERIC AL DOMNULUI D.[x)]

Un talent, împovărat de anumite amintiri livreşti, se defineşte în persoana lui Voicu Bugariu.

Corelînd motive circulante în genul de circumscriere literară (călătoria în timp, telepatia, clarviziunea), precum şi unele existente în cadrul curentelor literare (exitismul călătoriilor romantice, motivele lacului, lunii şi insulei, de asemenea romantice) scriitorul reuşeşte să configureze, cu o tehnică amintind, cel mai ades, montajul cinematografic, o atmosferă dramatică, plină de nepăvăzut.

" Acum, cînd am în faţă însăşi sursa tuturor culorilor lumii, mă încearcă o emoţie nouă " spune D., personajul principal, autor al unor cărţi de anticipaţie, individ influenţat de propriile creaţii, refulat, nesociabil şi visător, în acelaş timp.

Fascinaţia culorilor, ca un cod al existenţei, se naşte în urma montării unui recipient sferic, în camera de lucru a lui D., executat după indicaţiile autorului de ficţiuni.

Sfera primeşte, odată cu intrarea în noul domiciliu, o substanţă cenuşie, enigmatică, element care stîrneşte, reluînd o sintagmă curioasă, " senzaţia netă de inconfort " (?) în rîndul componenţilor unei importante societăţi ştiinţifice, precum şi a ziariştilor din localitate.

După un demaraj greoi, aproape două capitole pline de generalităţi neconvingătoare, în care foarte vag se particularizează cîteva personaje (preşedintele societăţii, soţia, ziaristul bărbos) după ce apare nejustificat un episod a la Hitchcock (Păsările), autorul reuşeşte să creeze o punte, mereu ambiguă în care, sfera este ceva ce se contrajizeş pe sine în permanenţă" atrăgînd bineînţeles, curiozitatea tuturor.

---

x) VOICU BUGARIU: " SFERA ", Editura Albatros, colecţia"Fantastic Club", Bucureşti, 1973.

Sfera reuşeşte să fie mediul care înlesneşte o călătoria în timp, călătoria în viitor formînd ultima parte, şi, poate, cea mai tragică, legată de orgoliul descriptibilităţii viitorului, posibil numai pe baza unor semnale greu de înţeles, a căror origine nu se află în semnele naturale ale acestei lumi.

D., refulatul, este cunoscătorul, în parte, al misterului existenţei şi toate atributele de claustrare şi de ieşire din cadrul social, de pînă acum, se anulează prin acest jurnal născut ca o biruinţă a omului asupra lui, în primul rînd..

Corp geometric idolatrizat de filozofii - geometri ai vechii Elade, sfera, mit al perfecţiunii formale, devine în cartea lui Voicu Bugariu o simetrie de sensuri filozofice pe marginea problemelor fundamentale ale vieţii.

Chiar dacă nu peste tot este rotundă, cartea lui Voicu Bugariu se lasă deschisă unor interpretări multiple.

C O R N E L S E C U

SANTIER S.F.

Ovidiu Surianu lucrează la nuvela "PADUREA SCORPIONILOR", care va da titlul unui viitor volum ş.f.

Laurenţiu Cernet ne-a comunicat că AMINTIRILE UNUI MINCINOS, carte în curs de apariţie la editura "Facla" din Timişoara, cuprinde în ciclul "Amintiri adevărate" mai multe povestiri ş.f.

Duşan Baiszky continuă împreună cu un colectiv al cineclubului studenţesc "Gaudeamus" munca pe care o presupune transpunerea pe peliculă a scenariului său realizat după povestirea TRIUNGHIUL ALBASTRU (vezi suplimentul fanzinului PARADOX nr.1)

Sandu Florea şi Marcel Luca au contractat recent cu editura "Stadion" cartea de colorat pentru copii "VREAU SA FIU COSMONAUT" în care scenariul în versuri semnat de Marcel Luca se completează fericit cu ilustraţiile lui Sandu Florea, oferindu-le, astfel, copiilor de vîrstă preşcolară, într-o manieră agreabilă, elemente specifice science-fictionului.

- - - - - - - - -

C U P R I N S

- Argument pentru numărul 2

MANOLITA D.FILIMONESCU - Cuvînt pentru unii şi alţii

MIRCEA POPP - Intîmplare cu Agatha

MARCEL LUCA - Tot răul e spre bine

" " - Reportaj despre un O.Z.N.

" " - Ultimul cuvînt

IVAN ROSEMBAUM - Mai avem şi lipsuri

" " - Vreau să respir aerul pămîntului

RADU HONGA - Inventatorul

VIOREL MARINEASA - Opinii despre literatura S.F.

MARCEL LUCA - Banda desenată de science-fiction

VIOREL MARINEASA - Blocnotes

CORNEL SECU - Radar (Misteriosul recipient sferic al domnului D.).

- Santier S.F.

P A R A D O X

Apărut sub îngrijirea lui MARCEL LUCA şi CORNEL SECU

Coperta : SANDU FLOREA

- Multiplicat în 99 de exemplare -